

MOORD OP HOLE VIER

Leesexemplaar

JAN SMETS

MOORD
OP HOLE
VIER

PELCKMANS

Proloog

zondag 20 juli

Pok. Het geluid was kort, scherp en zuiver. Op René Vanderbilts lippen verscheen spontaan een lichte glimlach. Hij had net een perfecte golfswing uitgevoerd – precies zoals hem was aangeleerd, lang geleden. De voeten op schouderbreedte om de goede balans te creëren. De rug recht maar het bovenlichaam zo voorovergebogen dat de armen vrij hangen. De handen in een ontspannen grip rond de golfclub, zodat ze een instrument vormen dat op het juiste moment vaart geeft aan de swing. De golfbal op de goede afstand. Het clubblad recht bij het contact. Het lichaam soepel draaiend. Aan het eind van de slag met de buik naar het doel, de club boven de schouder.

Hij keek met toegeknepen ogen de golfbal na die steil omhoogvlood, de blauwe lucht in. Even had hij de vreemde indruk dat de bal opwaarts zou blijven vliegen, recht naar de hemel, maar dan zag hij hem dalen in een volmaakte parabool, neerploffen op de green en nog even verder rollen, tot hij tot stilstand kwam op een vijftal meter van de witte vlag. Vanderbilt zuchtte van voldoening, stapte gezwind de afslagplaats van hole 4 af en borg zijn club op in de zwarte tas die hij op zijn golfkarretje meevoerde.

Hij haalde een zakdoek uit zijn korte golfbroek, nam zijn witte pet af en wiste het zweet van zijn voorhoofd. Het was nog

maar negen uur in de ochtend, maar toch was het al 26 graden. Voor de namiddag werd 37 graden voorspeld. De hittegolf was twee dagen eerder begonnen en zou een aantal dagen aanhouden met temperaturen boven de 30 graden. Vanderbilt was in zijn eentje een vroeg baantje komen slaan. In de ochtend was er toch een heel klein beetje lucht. De negen holes van de golfclub aan de Keistraat in Drongen zou hij zeker tegen tien uur hebben afgewerkt. Daarna zou hij op het terras een tom-pom drinken – half tonic, half pompelmoesap – alvorens huiswaarts te keren, een vooruitzicht dat hem niet gelukkig maakte. Hij was zijn hele leven in de weer geweest en had de wereld rondgereisd. Hij had geen tijd gehad of gemaakt voor een vaste relatie of een gezin. Vorig jaar, op zijn zestigste, had zijn bedrijf hem met pensioen gestuurd. Hij had daar erg tegen opgezien en de veertien maanden die sindsdien waren verlopen, hadden hem niet van dat gevoel afgeholpen, wel integendeel: in zijn leven was een plotse leegheid geslopen die hem meer en meer frustreerde.

Hij naderde snel de licht naar rechts hellende green toen hij, dicht bij de struiken op weg naar de volgende hole, een zwarte golftas zag staan. Hij parkeerde zijn golfkar ernaast, nam zijn putter en liep op zijn golfbal af. Op het ogenblik dat hij de green opliep zag hij de hand. Het was een gebronzeerde hand met een fijne palm en lange knokige vingers, zoals de hand van een chirurg of een pianist. Vanderbilt keek over de grasrand van de kleine zandbunker rechts van de hole. De hand behoorde toe aan een man die op de buik in het korrelige zand lag. Zijn linkerarm, met de golfhandschoen aan, lag langs het lichaam, naast een golfstick waarvan het gegroefde clubblad omhoogstak, de rechterarm was boven zijn hoofd gestrekt, zodat de hand net boven de bunkerrand uitkwam. De blauwe golfpet was half van zijn gezicht gegleden, waar-

door de lichte kaling in zijn kroezelige grijze haar zichtbaar was. Zijn bruingebrande kuiten contrasteerden met hagelwitte sokken en dito golfschoenen. Boven de lichtblauwe short droeg hij, afgelijnd door een elastische beige riem, een effen roze T-shirt. Onder het linker schouderblad zag Vanderbilt een donkerrode vlek rond het lemmet van een mes dat in het lichaam was geplant.

I

zondag 20 juli

‘Commissaris?’

‘Commissaris?!’

Steve Stern, commissaris bij de federale politie in Gent, schrok op van zijn overpeinzingen. Hij draaide zich om en zag politie-inspecteur Lara Colman naar hem toelopen, over de bruin geblakerde fairway van hole 4 van de golfclub in Drogen. Zelf stond hij aan de rand van de green. Het was pas kwart voor tien in de ochtend, maar toch vertoonde zijn blauwe hemd al verscheidene zweetplekken. Colman scheen daar minder last van te hebben. Met een plastic waterflesje in de hand geklemd kwam ze aandraven als een vers van de school geplukte studente, hoewel ze moeder was van twee jonge snaken. Colman was een pientere politievrouw, en Stern had haar assistentie enorm op prijs gesteld in het onderzoek naar de moord op advocaat Leblanc, intussen meer dan een halfjaar geleden.

‘Commissaris’, herhaalde ze toen ze voor hem bleef staan. Hij moest nog altijd aan die titel wennen. Hij was enkele maanden geleden tot commissaris gepromoveerd, volgens zijn oversten als erkenning voor het puike werk dat hij geleverd had in de zaak-Leblanc. Dat was de argumentatie die hem was aangereikt. Zelf wist hij dat de promotie simpelweg was voortgekomen uit de grote administratieve machine van de politie: met zijn anciënniteit en staat van dienst was ze niet meer dan normaal geweest. Hij vond dat hij de zaak-Leblanc

helemaal niet oordeelkundig had aangepakt. Zijn persoonlijke rol in de zaak had hem belet vroeger de waarheid te ontdekken, waardoor het niet bij één dode was gebleven.

‘Ik heb de *men’s captain* kunnen bereiken’, zei Colman.

‘De *men’s captain*?’ herhaalde Stern.

‘Dat is de golfer die dit seizoen verantwoordelijk is voor de activiteiten van de mannen die hier spelen. Staat in voor het onthaal van nieuwelingen, organiseert het schema van de wedstrijden en zo.’

‘En?’ vroeg Stern.

‘Hij kent hier zowat iedereen, dus dacht ik dat hij ons goed zou kunnen helpen. Ik had de indruk dat ik hem wakker gebeld heb, en ik weet al waarom: gisteravond is het hier grote fiësta geweest. Ik denk dat hij pas in de vroege uurtjes zijn bed heeft gezien.’

‘Fiësta?’ herhaalde Stern opnieuw.

‘Ja, er was in de namiddag een golftornooi en nadien een uitgebreide receptie met prijsuitreiking en barbecue. En natuurlijk veel pilsjes op het terras, met dit weer.’

‘En zou hij er ook geweest zijn?’ Stern knikte in de richting van de kleine zandbunker aan de rand van de green. Colman keek naar de hand die boven de rand uitstak en huiverde net als de eerste keer toen ze het lijk had gezien, zo’n twintig minuten geleden. Het lag er nog net zo, want ze wachtten samen met de andere politiemensen op gerechtsdokter Andries en forensisch expert Baudouin. Het slachtoffer was William Librecht, zijn naam en golffederatienummer waren te lezen op het label van zijn golftas, van het merk Callaway, waarin een tiental golfclubs stak.

Er was maar één William Librecht in de regio wiens gegevens overeenstemden met die van de vermoorde man, een 66-jarige psychiater die in de Maaltebruggestraat in Gent woonde, dicht bij De Sterre. Volgens het cv dat ze op internet

hadden gevonden, was hij in de jaren zeventig afgestudeerd aan de Gentse universiteit. Hij had daarna een eigen praktijk opgezet, was psychiatrisch consulent geweest in diverse ziekenhuizen en had tot zijn vijftigste ook als gerechtspsychiater gediend.

Hij heeft zeker de psyche van moordenaars moeten onderzoeken, dacht Stern. Nu was hij zelf om het leven gebracht. In welke moordcategorie zou deze zaak te klasseren zijn? vroeg hij zich af terwijl hij trachtte zich de rubricering te herinneren die hij voor de examens op de politieschool had moeten instuderen. Een roofmoord of een lustmoord lijkt het niet, dacht hij. Een familiale kwestie? Ruzie die in moord is uitgemond? Passionele moord? Hij veegde met de handpalm het zweet van zijn voorhoofd en richtte de blik op het lemmet van het mes in de rug van het slachtoffer. Doodslag met een mes was niet ongebruikelijk: dat wapen werd volgens de statistieken in een derde van de gevallen gebruikt, het meest in familiedrama's. Maar een gezinstragedie speelde zich zelden af op een golfcourt. Overigens leefde Librecht alleen, zo bleek uit zijn gegevens. Hij was gehuwd geweest met ene Arlette Maris, maar al meer dan twintig jaar gescheiden. Geen kinderen.

'Waar is die mijnheer Vanderbilt?' vroeg Stern aan Colman.

Hij doelde op de man die deze ochtend naar de politiecentrale had gebeld. Om 9.06 uur om precies te zijn was zijn telefoontje binnengekomen, met de melding dat hij op het golfterrein in Drongen een lijk had aangetroffen. Neergestoken met een mes. Stern en Colman waren dadelijk naar hier gesnel. Ze hadden het golfcomplex en de wandelpaden die buiten het terrein langs hole 4 liepen laten afsluiten, net als de parking. Daar stonden behalve een paar politiecombi's maar enkele auto's, waaronder twee sportwagens: een rode

Alfa Romeo Giulia en een Mercedes AMG coupé, in blinkend zilvergrijs. Die laatste was de wagen van Librecht, dat hadden ze al achterhaald.

‘In de bar’, antwoordde Colman.

Stern knikte en liep weg van de green. Hole 4 lag om een hoek en was als een van de enige holes niet te zien vanuit het bar-terras of de afslagplaatsen. Hij liep langs de *driving range* naar het clubhuis en vond er, naast de baruitbater, een struise man met brede schouders, stekelig kort grijs haar en een bruin-gebrand aangezicht. Gespierd lichaam. Afgetraind, dacht Stern.

‘Mijnheer Vanderbilt?’

Vanderbilt knikte en keek Stern met staalgrijze ogen recht aan.

‘Jawel.’

‘Ik ben commissaris Stern van de federale politie. U hebt het lichaam gevonden deze morgen?’

Vanderbilt knikte opnieuw. ‘Ik heb deze ochtend vroeg een rondje gedaan. Ik zag het lichaam in de kleine bunker naast de green van hole 4. Maar dat hebt u al gezien, neem ik aan.’

Stern antwoordde niet.

‘Arme William’, ging Vanderbilt door.

‘Kende u hem goed?’ vroeg Stern.

‘Ja, natuurlijk’, antwoordde Vanderbilt. ‘Ik liep hem vaak tegen het lijf. Bezeten van het spelletje.’

‘Willen de heren iets drinken?’ onderbrak de barman.

Ze knikten beiden. ‘Bruisend water’, zei Stern.

‘Voor mij idem’, voegde Vanderbilt eraan toe. ‘Hij was een uitstekend golfer. Hij speelde geregeld hier, hoewel hij met zijn handicap de moeilijkste grote terreinen aankon. Prachtige golf voor mijn ijzeren clubs, zei hij altijd.’

‘Was Librecht graag gezien hier?’ vroeg Stern achteloos.

Vanderbilt scheen even na te denken. ‘Denk ik wel, misschien niet bij iedereen.’ Hij pauzeerde even, plaatste zijn ellebogen op de tafel en kruiste de armen. ‘Gisteravond moet hij herrie gemaakt hebben op het terras. Ik was er niet bij, heb het nadien vernomen. William was een nogal overheersend persoon, weet u. Hij had overal zijn mening over, en meestal duldde hij weinig weerspreking. Ik ben niet zeker of ieder graag met hem golfte. En hij kon andere mensen goed bespelen.’

‘Geen weerspreking’, herhaalde Stern, wat verwonderd over het gebruik van dat archaisch klinkende woord. ‘Geen tegenspraak. En anderen bespelen’, herhaalde Stern. Een psychiater is daar wellicht goed voor uitgerust, dacht hij. ‘Was u hier gisterenavond?’ vroeg hij.

‘Jawel’, zei Vanderbilt terwijl hij zijn glas met een wijde zwaai van zijn linkerarm uitdronk. Ik ben na het tornooi nog wat blijven drinken, en nadien heb ik nog een halfuurtje les genomen. Mijn afslagen zijn de laatste tijd niet meer zo recht.’

‘Ik hoor dat er tot de late uurtjes gefeest is’, zei Stern terwijl hij naar Vanderbilts krachtige handen keek, met een zekere verbazing.

‘Ja, dat klopt. Ik ben ook afgezakt naar het terras. Behoorlijk wat pilsjes verzet. Het was vrolijk. Ik was maar thuis rond één uur.’

Een jonge dertiger met sluik zwart haar kwam de bar binnengelopen.

‘Commissaris!?’

Stern stond op om zijn assistent Thomas Raven te begroeten.

‘Ja?’

‘De men’s captain is hier. Hij wacht op het terras. En Baudouin en Andries zijn er ook. Ik neem aan dat ze kunnen beginnen met hun sporenonderzoek?’

Stern knikte, nam afscheid van Vanderbilt, zette zijn zonnebril op en liep met tegenzin het terras op, waar de toenemende hitte hem in het gezicht sloeg. Op weg naar de golfclub had hij het op de radio gehoord: we bevinden ons ten westen van een hogedrukgebied, waardoor hete lucht vanuit Noord-Afrika en Spanje naar ons wordt gezogen, en zo zal het nog even blijven.

Een kleine baardige veertiger begroette hem, met spiedende oogjes. ‘Commissaris Stern? Aangenaam. Ik ben Kevin Claes, de men’s captain. Ik begrijp dat er iets verschrikkelijks is gebeurd...’

‘Inderdaad’, onderbrak Stern. ‘Ik heb enkele vragen voor u.’

Claes ging zitten en keek gewichtig.

‘U was gisteren hier?’ vroeg Stern.

‘Natuurlijk. Zomertornooi en prijsuitreiking voor de voorbije wedstrijden’, antwoordde Claes. ‘Ik was hier van ’s middags al, tot ’s avonds laat.’

‘U kent William Librecht?’

‘Jazeker. Nog niet zo lang lid, maar een goede golfer.’

‘En hij was hier ook gisteren?’ vroeg Stern.

Claes knikte. ‘Jawel, hij heeft deelgenomen aan het tornooi. Ik heb het inmiddels nagetrokken.’ Hij haalde een papier uit de achterzak van zijn lichtblauwe broek en las voor: ‘Vertrek van 16.10 uur, samen met Patrick Storm, John Smissaert en Xavier Vergaren.’

‘Hoelang duurt dat, zo’n wedstrijd?’ vroeg Stern.

‘Ik zou zeggen met vier spelers per vertrektijd toch tenminste anderhalf uur.’

‘Dus was Librechts tornooi afgelopen tegen zes uur?’

‘Ja, zoiets. Hij is dan samen met zijn maten op het terras blijven zitten, denk ik, tot aan de prijsuitreiking. Die was om halfacht stipt, dat weet ik goed, want ik heb ze geleid samen met de andere captains.’

‘Wie heeft er gewonnen?’ vroeg Stern.

Claes trok de wenkbrauwen op, verbaasd over de vraag.

‘Etienne Adams; 25 punten op 9 holes. Uitstekend, hij speelt dan ook goed, een vaste waarde ondanks zijn leeftijd, hij moet inmiddels toch 70 zijn. Hij is hier ook al heel lang lid.’

‘En Librecht? Hoelang is hij gebleven?’

‘Hij heeft het terras verlaten niet lang na de barbecue, dat moet tegen negen uur geweest zijn, om nog een rondje te spelen, denk ik. Daarna heb ik hem niet meer gezien’, zei Claes.

Stern keek op. ‘Ik heb nochtans gehoord dat het tot in de kleine uurtjes heeft geduurd. Hij was daar dan niet meer bij?’

Claes ging rechtop zitten.

‘Nee. Hij is boos weggelopen.’

Stern rechtte de rug. ‘Waarom?’

Claes haalde de schouders op. ‘O, een scène tussen hem en Adams. Maar dat soort dingen gebeurt nog, niets belangrijks.’

‘Het kan wél belangrijk zijn’, corrigeerde Stern. ‘Wat is er juist gebeurd?’

‘Nogal simpel: zoals ik zei had Etienne het toernooi gewonnen, en dat bleek na behoorlijk wat alcohol niet naar de zin van William.’

‘Was dat zo belangrijk?’

Claes blikte naar het golfterrein dat zuchtte onder de witte zon. ‘Voor sommigen is golf een van de belangrijkste dingen in het leven, commissaris. Men kan daar ontspannen mee omgaan. Dat is natuurlijk de beste manier, want als er iets is waar ge erg gefrustreerd kunt van raken, is het wel het golfspelletje. Ups and downs, daar moet ge mee leren leven. Maar sommigen kunnen dat niet, ze zijn er maniakaal mee bezig. En ze worden woest als het niet gaat. Of als ze niet winnen. Zoals William, gisteren.’

‘Wat is er precies gebeurd?’ herhaalde Stern.

‘Wel, het was allemaal nogal uitgelaten. Prijsuitreiking, veel volk. Warm weer. Dus veel bier op het terras. Ik heb gehoord dat Adams’ vrienden aan tafel op zijn zege aan het toasten waren. William moet dat gehoord hebben en kon dat kennelijk moeilijk verdragen, hij is om een duistere reden beginnen opspelen tegen Etienne. Nogal beledigend ook, hoorde ik. Scheldwoorden...’

‘Wat voor scheldwoorden?’ vroeg Stern.

‘O, dat weet ik niet. Maar op het einde heb ik zelf ook een en ander gehoord, want hij was toen echt aan het schreeuwen. *Onbenullig ventje, omhooggevallen schoolmeestertje.*’

‘Is Adams schoolmeester? Onderwijzer?’ onderbrak Stern.

‘Hij is nu gepensioneerd, hij was leraar secundair onderwijs in Gent. Hij was een latinist. Maar ik heb gehoord dat hij begonnen is als onderwijzer in de basisschool aan het Arsenaal, in Gentbrugge.’

Stern keek op. ‘Gentbrugge? En toen?’ vroeg hij.

‘Vrienden hebben de kemphanen uit elkaar gehaald. Daar is het bij gebeven. Adams heb ik niet meer gezien, die is waarschijnlijk geschrokken van de ruzie. En William is dus nog een rondje gaan spelen. Om af te koelen, waarschijnlijk.’

Om af te koelen? vroeg Stern zich af terwijl hij enkele minuten later opnieuw naar hole 4 stapte. In dit weer?

William Librecht had dus nog een rondje gedaan gisteravond. Zou hij dan vermoord zijn, op hole 4 omdat die niet te zien was vanuit het clubhuis en vanop het terras? Stern bestudeerde aandachtig de afslagplaats en vervolgens de kleine greppel die er links voor lag, geheel uitgedroogd. Nadien liep hij naar de hoger gelegen green, waar Lara Colman hem opwachtte. Ze zagen dat Andries en Baudouin geconcentreerd bezig waren, de ene met het dode lichaam, de andere met sporen in de zandbunker.

'Iets nieuws?' vroeg hij.

'Neen, commissaris', antwoordde Colman.

'Kent ge iets van golf?'

Colman bloosde, verrast door de vraag.

'Neen, commissaris. Daar heb ik geen tijd voor.'

'Begrijp ik', zei Stern. 'Ik ook niet. Naar het schijnt is het een geweldige sport. Ieder die golf speelt, zegt dat hij spijt heeft dat hij er niet vroeger mee gestart is. Ge stapt veel, in winter en zomer, altijd in de natuur.'

'En ge kunt het ook op hogere leeftijd doen', vulde Colman aan.

Stern keek haar aan en glimlachte.

'Is dat een hint voor mij?'

Colman bloosde opnieuw. Stern keek rond, zijn blik bleef hangen aan de afslag van de volgende hole, die even verderop lag, achter de struiken links.

'Een balletje gezien?' vroeg hij ineens.

'Een balletje? Een golfballetje?' vroeg Colman.

Stern knikte. 'Als Librecht afgeslagen heeft, moet zijn balletje hier toch ergens liggen? Ik zie er geen. Waar is het balletje? Misschien ergens in de struiken?'

'Wie weet?' antwoordde Colman, terwijl ze naar de vlaggenstok liep die aan de linkerkant van de green stond. Ze keek eerst naar beneden, hurkte dan neer, verwijderde twee droge boomblaadjes uit de hole, trok haar plastic handschoenen aan en nam uit het kleine gat een witte golfbal, die ze tussen duim en wijsvinger naar boven stak, met een voldane glimlach.

'Hier!' zei ze.

Stern knikte goedkeurend tot hij ineens een scherpe stem achter zich hoorde: 'Hier! Hier!'

Stern keek achterom en merkte dat Andries het lijk half had omgedraaid. Hij nam zijn zonnebril af en voelde een

plotse huivering. Niet zozeer vanwege de donkere vlek op het kruis van Librechts golfbroek, maar wel toen hij merkte waar Andries met een bizar triomfantelijke blik naar wees: de open-gesperde mond van de vermoorde man, die hem een seconde deed denken aan *De Schreeuw* van Edvard Munch, en de witte golfbal die erin gekneld zat als een ornament waarmee de moordenaar zijn daad had willen opluisteren.

zondag 20 juli

Steve Stern keek de draagberrie na waarop de dode William Librecht werd weggevoerd. Het lijk lag opnieuw op de buik, omdat het mes in de rug pas in het politielabo zou verwijderd worden. Daar zou Andries zijn analyse van het lichaam voortzetten en verfijnen, vooraleer hij zijn conclusies met het team zou delen. Stern wist dat hij tijdens dat werk niet mocht worden gestoord, en dat hij hoe dan ook niets zou melden alvorens hij 'tot het einde was gegaan', zoals Andries het zelf formuleerde. Maar dat het lijk al koud was en de moord dus zeker niet deze ochtend was gepleegd, stond wel al vast. 'Allicht gisteravond', had Andries tussen zijn tanden meegegeven.

Inspecteur Baudouin liep naar hem toe, zwaaiend met een plastic zakje.

'Nog een golfbal', zei hij. Die lag onder het lichaam, half in het zand begraven. Van een ander merk dan die in Librechts mond. Dat zijn er dus twee.'

'Of drie', merkte Stern op, denkend aan de golfbal die Colman had gevonden in hole 4. 'Hebt ge die ook mee?' Baudouin knikte. 'We zullen eens kijken of we er bruikbare sporen op vinden. Synthetisch materiaal, met heel veel *dimples* – ik geloof dat men dat zo noemt. Maar eerst het moordwapen. Zo'n mes heb ik nog niet eerder gezien.'

Stern had die opmerking eveneens kunnen maken: zoiets had hij nog niet eerder gezien. Ook in Ravens en Colmans

ogen merkte hij meer onrust dan gewoonlijk. Dit was geen gewone doodslag. Het leek erop dat William Librecht het slachtoffer was geworden van een wrede moordenaar. De golfbal tussen zijn tanden wees erop dat hij geterroriseerd was. Waarom zou iemand dat deze psychiater aandoen? Er was meer nodig dan de getuigenissen van Vanderbilt en Claes om dat te achterhalen. Hij keek aandachtig rond en zag dat het hele golfterrein omheind was door een afsluiting met harmonicagaas van twee meter hoog. Aan de oostkant merkte hij door de bomen de gebouwen van het sportcentrum van de Keiskant, en achter de green liep de Ingelarestraat, op die plaats niets meer dan een grote zandweg die aan de linkerkant doorliep, voor het voetbalterrein van Drongen. De omheining was zeker een hindernis, zo dacht hij, maar geen echte belemmering voor iemand die langs daar het terrein op wou. Bovendien was er voor niemand een barrière om via de hoofdingang van het domein, aan het clubhuis, binnen te wandelen en via de afslagplaatsen naar de vierde hole te gaan. De moordenaar kon dus makkelijk iemand van buiten de club zijn. En ook van binnen natuurlijk, dacht Stern zuchtend.

Aan het clubhuis kwam Raven hem tegemoet.

‘Ik heb de lijst van iedereen die hier was gisteravond’, zei hij.

‘Nu al?’ vroeg Stern.

‘Ja, handig, hé? Komt omdat de leden moesten inschrijven voor de prijsuitreiking en de barbecue.’

‘Hoeveel?’

Raven keek bedenkelijk.

‘58 gasten. Voeg daar de clubuitbater en zijn personeel bij, en we hebben 62 verdachten.’

‘61’, corrigeerde Stern. ‘Librecht is dood, dus niet meer verdacht’, voegde hij er cynisch aan toe. ‘Bon, start maar met

ondervragen. Contacteer iedereen, vraag ze naar het verloop van de avond. Alles wat we te weten kunnen komen over Librecht is welkom. Wij zullen langsgaan bij die Adams.'

Twee uur later zagen Steve Stern en Lara Colman een middelgrote, kale man over het gladgeschoren grasveld van de achtertuin van zijn woning in Wondelgem in hun richting stappen met een kordate maar waggelende pas, zodat zijn gewicht beurtelings naar links en rechts scheen over te hellen. Kwieke stap, dacht Stern, moeilijk te geloven dat hij al zeventig is. Etienne Adams wiste eerst het zweet van zijn voorhoofd en gaf beiden dan een stevige hand. Hij had listige kleine oogjes die voortdurend van links naar rechts spiedden.

'Wilt u iets drinken?' vroeg hij met basstem.

'Water graag', zei Stern terwijl hij aan de tuintafel van het terras ging zitten, gevolgd door Colman. 'Bruiswater als het kan.'

'Waarmee kan ik u helpen?' vroeg Adams nadat hij een grote waterfles en enkele glazen op de terrastafel had neergezet.

'Wij zouden u graag enkele vragen stellen naar aanleiding van het... gewelddadige overlijden van William Librecht.'

Adams werd bleek en hapte naar adem.

'Wat? Is William dood? Waar? Hoe?'

'U was gisteren op de golfclub in Drongen?' vroeg Stern.

'Ja! Is het daar...?'

'Mag ik vragen wanneer u er was?' negeerde Stern de vraag.

'Van drie tot tien uur ongeveer', antwoordde Adams, nog steeds van de kaart. Hij veegde zijn zweet opnieuw af van hoofd en nek.

'Bent u niet langer gebleven voor het feest achteraf?' vroeg Stern.

‘Ik heb na de barbecue nog wat gedronken, maar ik had er niet zoveel zin meer in’, antwoordde Adams. Hij stopte.

‘We hebben gehoord dat er wat woordenwisselingen geweest zijn. Had het daarmee te maken?’ vroeg Stern.

Adams aarzelde om te antwoorden, ineens op zijn hoede.

‘Ja, er is een discussie geweest met William. Hij kon het blijkbaar niet verkroppen dat ik had gewonnen. Hij heeft de ambiance kapotgemaakt.’

‘Was hij agressief naar u toe?’ vroeg Colman.

‘Jawel. Hij slingerde me allerlei verwijten naar het hoofd.’

‘Fysieke agressie ook?’

‘Nee, dat niet. Enkele andere spelers hebben hem gelukkig tegengehouden.’ Adams zweeg abrupt.

‘U bent dan nog even gebleven?’

‘Ja, zoals ik zei, tot een uur of tien, denk ik.’

‘Bent u na afloop naar huis gereden?’ vroeg Stern.

‘Ja.’

‘En u bent hem na het incident niet meer tegengekomen?’

‘Nee’, antwoordde Adams kort.

Stern keek hem aandachtig aan. ‘Ik vernam dat u in Gentbrugge gewerkt hebt?’

Adams’ ogen verraadden enige verrassing, net als die van Colman.

‘Ja, dat klopt. Dat was...’ Adams pauzeerde even om na te denken. ‘...meer dan 35 jaar geleden. Ik heb er een aantal jaren lesgegeven in de lagere school.’

‘Aan het Arsenaal?’ onderbrak Stern.

‘Ja’, antwoordde Adams. ‘Intussen heb ik verder gestudeerd aan de universiteit. Klassieke filologie. Ik ben dan leraar Latijn geworden in Gent.’

‘Juist’, zei Stern, waarna een onbehaaglijke stilte viel.

‘Dus is William *gewelddadig* aan zijn eind gekomen?’ hoorde hij Adams vragen.

Colman gluurde naar Stern, die kort knikte. ‘Mijnheer Librecht is vermoord. Mogelijk gisteravond, nadat hij de golf-party heeft verlaten’, zei ze.

‘Ik heb met hem geruzied’, stamelde Adams. ‘Maar ik zou daarom nooit...’

‘Juist’, herhaalde Stern. ‘Bedankt. U zal zoals de andere deelnemers aan de party nog verder worden verhoord. Mocht u inmiddels nog iets te binnen schieten, laat het dan weten.’

Adams liet hen uit via zijn living, waar een uitpuilende boekenkast een volle wand in beslag nam.

‘Groot lezer?’ merkte Stern op.

Adams knikte. ‘Ja, een boek is een vriend, zo zei mijn vader vaak. Ik heb dus veel vrienden verzameld. Maar méér nog in de Boekentoren.’ Hij wees naar een kleine sierlamp die een maquette van de beroemde Gentse universiteitstoren voorstelde. ‘Dat is mijn tweede thuis. Ik werk er dikwijls als vrijwilliger.’

Naast de lamp stond een fotokader, en Stern zag er een heel wat jongere Adams arm in arm met een stralende brunette. ‘Is er een mevrouw Adams?’ vroeg hij voorzichtig terwijl hij afscheid nam.

Er gleed plots een schaduw over Adams’ gezicht.

‘Geweest, commissaris. Geweest. Ze is vorig jaar overleden.’ Voor Stern zijn spijt had kunnen uitdrukken, had Adams de rug al gekeerd.

Het was halfzes in de namiddag toen Steve Stern voorzichtig ging zitten op de antracietkleurige zetel die Arlette Maris hem had aangeboden in haar flat aan de Gentse Citadellaan. Zelf bleef ze staan, rechtop, en het viel Stern nu pas op hoe rijzig ze was in haar bleekgrijze broekpak, het geblondeerde haar keurig opgestoken. Ze was verrast geweest toen Stern had aangebeld en zich had voorgesteld, maar haar verbeten lip-

pen leken aan te geven dat ze voorbereid was op het nieuws dat de politieman kwam brengen.

‘Is het iets met William?’ vroeg ze plots.

Stern knikte. ‘Uw ex-man is overleden’, zo begon hij. ‘We hebben hem deze ochtend gevonden.’

‘Gevonden?’ vroeg ze op een toon die ontzetting verraadde. Ze was lijkleek geworden. ‘Heeft hij iets gekregen op straat of zo?’

Stern pauzeerde even.

‘Nee, mevrouw. Hij is vermoord. Op het golfterrein in Drongen.’

Maris ging op haar beurt zitten, tegenover Stern. Ze begroef haar gezicht even in haar handen. Gepolijste handen, twee ringen, merkte Stern.

‘Wie heeft het gedaan? Waarom?’ stamelde ze uiteindelijk.

‘Dat weten we nog niet. Het onderzoek is pas gestart’, antwoordde Stern.

‘Hoe vreselijk. En... waarom bent u hier?’ vroeg Maris.

‘Wel, alles wat u over hem kan vertellen kan interessant zijn. Ik weet dat u al lang gescheiden bent. Maar misschien zag u hem nog?’

‘Vreemd dat u dat vraagt, commissaris. We hebben elkaar jarenlang niet meer gezien, maar toevallig liep ik hem tegen het lijf op de Korenmarkt, enkele weken geleden.’

‘En?’ onderbrak Stern. ‘Hebt u hem gesproken?’

Arlette wendde het hoofd af. Edele trekken, dacht Stern.

‘Ja, meer dan dat. We zijn samen gaan lunchen, in de Vlaanderenstraat. Een opwelling.’

‘Is u iets opgevallen?’ vroeg Stern gespannen.

‘Niets nieuws. Nog altijd vol van zichzelf. Ik denk niet dat hij zelfs maar op één ogenblik de moeite gedaan heeft om te vragen hoe het met mij ging. Hij was een vrouwenloper en is dat altijd gebleven.’